

til den ærede Ministers Overbeviselse, om han virkelig i det kritiske Dieblik kan faae fabrikeret paa Hellebæk eller paa en saadan Fabrik det fornødne Quantum Geværer, som udfordres i et kritisk Dieblik. Den ærede Minister har jo her ligesom ved Klædet den Erfaring for sig, at han under Krigen kunde faae anskaffet Alt hvad han behøvede; naar der desforuden aarligt i Fredstid anskaffes omkring Alt det, som rimeligvis vil blive brugt i Krigen, kan der jo ikke blive Spørgsmaal om noget saadant kritisk Tilfælde, som kunde afhjælpes ved at have en Fabrik som Hellebæk. Thi i kritisk Dieblik er det netop, at en stor Mængde Krigsfornødenheder skulle anskaffes; men hverken anskaffer man store Forraad af Klæde eller et stort Antal af Vaaben gennem en eneste Fabrik paa nogle faa Dage. Jeg kan ikke forlade Geværerne uden at gjøre det ærede Thing opmærksom paa, at ved den Meddelelse, den ærede Minister dengang gjorde os, har han anført som en Advarsel imod at tage Geværer fra Udlandet, eller dog som en Grund, hvorfor man skulde være forsigtig dermed, at man ofte fra Udlandet fik Vaaben, hvorved Controllen fra Militaeret manglede; og han anførte i denne Henseende blandt Andet, eller egentlig alene: „Jeg skal ikke dvæle ved det Exempel, vi have derpaa, da der i det første Krigsjaar blev indforfrevet 7000 Geværer fra England, der endnu henligge mellem Landmilitaeretens Beholdninger uden endnu at have været eller i Fremtiden ville kunne blive til nogen Nytte paa Grund af deres Mangler“ o. s. v. Den ærede Minister

siger, at han vil ikke dvæle ved dette Exempel; men han vedbliver dog at tale derom; men, naar han omtaler disse Geværer paa denne Maade og finder det nødvendigt i sin Udtalelse at dvæle ved dem, saa kan jeg ikke andet end beklage, at den ærede Minister ikke har dvælet lidt længere ved dem, og at han har nøjedes med at underrette Thinget om, at bemeldte Geværer ikke duede. Den ærede Minister tjente dengang under den daværende Krigsminister, og der er ingen Mand bedre end han istand til at kunne oplyse Sammenhængen med den hele Anskaffelse af disse engelske Geværer. Jeg troer derfor, at det havde været den ærede Ministers Pligt at tilføie, at den daværende Krigsminister aldeles ikke havde Noget med disse Geværers Anskaffelse at bestille. Det maa staa klart for den ærede Krigsminister, at det var vor Gesandt i London, som kjøbte disse Geværer og sendte dem hertil, og at der fra Krigsministeriets Side var blevet gjort Indvendinger imod deres Godhed, men til ingen Nytte. Den danske Gesandt havde betalt dem for Statens Regning, og der var altsaa intet Andet at gjøre end at modtage dem, men at nægte at modtage flere, hvorfor denne Bestilling ogsaa blev indskrænket. Det maa, som sagt, have været den ærede Minister fuldkommen vel bekendt, at aldeles ingen Anden har høst med disse Geværers Anskaffelse at bestille end vor Minister i London, og det burde han have tilføiet, naar han overhovedet vilde dvæle ved Anskaffelsen af de engelske Geværer.